

ΡΟΜΙΛΕΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια κι' έννιακόσα τρία,
δράχμια και φιλοπατρία.

Έννιακόσα τέσσερα και χίλια,
πού θά 'βγούν λαοί με πειραχίλια.

Τών όρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί—άπ' εύθείας πρὸς έμέ
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο—ό κ τ ὠ φ ρ ά γ κ α ε ί ν α ι μ ὀ ν ο .
Γιά τὰ ξένα όμως μερν—δ έ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ί σ τ ὸ χ έ ρ ι .

Δέκα τὸν Γενάρη
κι' ὁ Ρομηὸς σαϊτάρι.

Ὅκτακόσα σὲν ἡμέτῳ,
πάλιο μάλο τρατακό.

Ὁ χορὸς τῶν Ἀνακότων μ' ἓνα πλῆθος σπαθοφόρων.

Π.—Πῆγες ἀλήθεια 'στό χορὸ, πού 'γίνηκαν πολλὰ;
Φ.—Έβχαλα, Περικέτο μου, τὰ ρούχα τὰ καλά,
πλὴν ἔπειτα μετάνοωσα κι' ἔπηγα 'στό κρεβάτι μου,
κι' ἔκει πού μόλις ὁ Μορφεύς μισόκλεινε τὸ μάτι μου
ἀμέσως θεῖος ὄνειρος μ' ἐφάνη, Περικέτο,
κι' εἶδα πὼς ἤμουν κι' ἐγὼ 'στοῦ μπάλου τὸ πακέτο.

Φοροῦσα τὴν βελλάδα μου και παρασῆμων πλῆθος
κι' εἶχα και Μεγαλόσταυρο κατάχρυσο 'στό στήθος.
Π.—Μὰ πού τὸν 'πέτυγες κι' αὐτόν, ζυλένης καθαλιέρο;
Φ.—Μὴν τὰ 'ρωτᾷς, βρε Περικῆ, γιατί κι' ἐγὼ δὲν ξέρω.
Π.—Λοιπόν;
Φ.—Έκει πού 'γυρίζω μὲ μάτια σὰν γαριὰ
δὲν ξέρω πὼς εὐρέθηκα μονάχος παρ' ἑλπίδα
ἐν μέσῳ πάντων και πασῶν
Πριγκήπων και Πριγκήπισσῶν.

Και παραμέρισαν πολλοί, πούθουν μεγάλας θέσεις,
και τὴν Ἀλιήν ἔβλεπα, Πριγκήπισσαν τῆς Έσσης,
πούχει και σὶκ και ντιστενζίν και γάριτας σπανίως,
γιατ' εἶναι κόρη, Περικῆ, καλῆς οἰκογενείας.

Π.—Λοιπόν;
Φ.—Λοιπὸν ἐγύριξα και δρόλου δὲν 'μειούσα,
και μες 'στό πλῆθος τὸ πυκνὸν δὸς-του και κουτουλοῦσα

μὲ διαφόρους Προσευτάς
και μ' Ὑπουργούς και Βουλευτάς,
και μὲ σπαθῶτους παμπληθεῖς
ἀρεμικανίου μένουσ,
και μὲ τιτλόγους ἐμβριθεῖς
βελλικοφορεμένους.

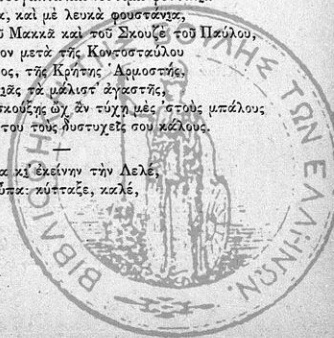
Κι' ἐσπρόχοντο μες 'στά καρὲ κι' ἐπαίξαν καρκυπόλικι
κι' εἶδα ἔμπροστὰ τοῦς Ὑπουργούς, τῆς Ὑπουργίνας ἑλιας,
τὴν Κομμουνούδουρο δηλαδὴ και τὴν κυρίαν Στάη,
πούφαγε μὲ τὰ κίτρινα 'στοῦ Βασιλῆ τὸ πλάι.

Μὰ τί δὲν εἶδα θυμακστὸν 'εἰς κείνο τόνειρό μου!...
κι' ἐνῶ πρὸς ἑλούς ἐδειχνα τὸν Μεγαλόσταυρό μου
κι' ἐμβρόντητοι τὸν ἔβλεπαν κι' εἶχαν τὸ στόμα γάστια
ὁ Βασιλεὺς ἐγύρευε τὴν Γίικα τὴν Τραχιάσκα,
κι' ὁ Θεοτόκης 'χόρευε μαζί μὲ τὴν Βασιλίσα,
και τόσο μ' ἐνθουσίασε, πού 'πῆγα και τὸν 'φίλησα.

Κι' εἶδα και σέκν 'στό χορὸ
μὲ διπλωμάτουσ σοβαρῶ,
κι' ἔκει πού σκολιάζαμε τὰ κράτη τὰ παρίστρια
'χόρευε κι' ὁ Διάδοχος μετὰ τῆς Καπποδιστριας.

Κι' εἶδα πολλὰ πρωτόβγαλτα και νόστιμα φυντάκια
μὲ ρόδινα, μὲ κίτρινα, και μὲ λευκὰ φουστάνια,
κι' εἶδα τὴν κόρη τοῦ Μακκῆ και τοῦ Σκουῆ τοῦ Παύλου,
κι' ἐχόρευε τετράχορον μετὰ τῆς Κοκτοσταύλου
ὁ Πρίγκηψ ὁ Γεώργιος, τῆς Κρήτης Ἀριστοτέλης,
δυναμῶσ και λεβεντίας τὰ μάλιστ' ἀγαπῆς,
πού τρεῖς φορὰς θὰ σκαῖζες ὡς ἂν τύχη μες 'στὸς μπάλους
ν' ἀγγίξῃ τὸ τακκοῦν τοῦ τοῦς δυστυχεῖς σου κάλους.

Κι' εἶδα κι' ἐκείνην τὴν Δελε,
και σούτα: κούταζε, καλέ,

κι' ἔσαν πὸς λῆς ἀντίκρουσά μες 'στὸν χορὸν τὴν λάβαν
καὶ τὴν Μερκάτη τὴν Ραχὴλ, μὰ καὶ τὴν Κικιλίαν,
'θμῆθηκα τὸν Ἰακώβ, πὸς δούλευε τὸν Λάβαν
χρόνος ἑπτὰ γιὰ τὴν Ραχὴλ, ἑπτὰ καὶ γιὰ τὴν Λεῖαν.

Κι' ἡ Χαριλάου 'πρόβαλε μ' ἔμπροστά μου, σὸβαρέ,
πὸς 'στὸν Πριγκίπων πάντοτε χορεύει τὸ καρέ.
Καὶ Χαριλάου δεύτερη κελιάω σὺν ἱππότης,
ποῦγει νομίζω 'ξάδελφο τὸν κύριον τῆς πρώτης.

Κι' ἔλινα γόνυ πρὸ παντός τραυὸν μὰς ἀρχοντίσκου,
κι' ὁ Βασιλεὺς ἔγυρεσε μαζί με τοῦ Χατζίσκου,
πὸς τῆς κλεισμένης τῆς Βουλῆς ἀξίως προεδρεύει,
κι' ὁ Πριγκίπὸς ὁ Νικόλαος μὲ τὴν Μελέα χορεύει,
τὴν Ἀνδρομάχη δηλαδὴ... τὸ λέω, μπουνατζῆ,
γιατ' εἶναι κι' ἄλλικις δύο τρεῖς μὲ τὸνομα Μελέα.

Κι' εἶδα καὶ τὸν Ἀνδρέα μὰς, νεύγαμπρο παλληκάρη,
κι' ἔπρωτρεσε σὲ χορευτὰς χρυσοὺς κι' ἀπτινδύλους,
πιάστηκε κι' ὁ Γεννησκαρῆς μετὰ τοῦ Περκαρῆ,
κι' ὁ κύριος Βακαλόγλου μὲ τοὺς σπαθάτους ἄλους,
κι' ἀπ' τοῦ χοροῦ τοὺς ἔβγαλαν τὸν ἔθουσιασμοῦ
καὶ νηστικούς τοὺς ἔστειλαν σὲ περιορισμὸ,
κι' ἄρσανε τῆς κυρίας τῶν μονάχικις γιὰ ποιητὴ
κι' ἔτσι νὰ μάθουν ἄλλοτε νὰ τῶνε 'στὴ Σκηνή.

Κι' εἶδα καὶ κατὶ σὸβαροῦς,
κολλήγα σκυθωπέ, πὸς πᾶνε πρώτοι 'στὸν χορὸν
μόνο γιὰ τὸ Σουπέ,
καὶ γιὰ σαλάτα Ρουσσικὴ καὶ γιὰ ζυμπὸν ψοφᾶνε,
πὸς λῆς πῶς εἰς τὸ σπήτιζ τῶν δὲν ἔγυνε νὰ φᾶνε.

'Ἄν ἤμουν Βασιλῆας ἐγὼ μὲς 'στὸν Ρωμηὼν τῆ γῆ
θῆλαξ νὰ τοὺς ἔστειλλαν στὴ σπήτιζ τῶν φαγι,
γιατ' νὰ μὴ βάζουνε τὸ φακὸ καὶ νὰ μὴ κάνουν κίπο
καὶ 'στὸ Παλάτι νᾶρχωνται νὰ πιάκουνε τὸν τόπο.

Π.— Λοιπὸν;

Φ.— Ἐκεὶ πὸς γύριζα μὲ σὲ τὸν μουχομάγκαν
εἶδα τὴν Λαϊδὴ, Περικλῆ, μὰ καὶ τὴν Μις Ὀζάγκαν,
πὸς φαίνονται σὺν πλουσίοις, σὺν Ἀμερικανίδες,
εἶδα καὶ ταβανόσκουπες καὶ ταβανισκανίδες.

Τότε, φίλε Περικλέτο, μὲ φωνὴ πολλὴ βραζεῖα
'σώναξε μαζί μου: χαίρει, κοκκαλιάρικε λυθεριά.
Σὲ σκεπάζοματτα κρυμμένη πουπουλέμου κρεβατιζοῦ
'κρητεροσὲς νὰ ξαναβῆς 'στὸ χορὸ τοῦ Παλατιοῦ.

Κεῖμα κρεῖμα πὸς κι' ὁ Γαζιὸλ ἔπωε ἄλλοτε δὲν ζῆ,
πὸς τὸν ἔπερα μαζί
γιὰ νὰ γλεῖψῃ 'στὸ Παλάτι
κάθε κοκκαλιάρικε πλάτη.

Τέτοια λέγαμε κι' οἱ δὲσ μὰς κι' ἔπερνούσαμε καλά,
καὶ σὺ μοῦπες: κύττα κύττα τὴν κυρία Δαμκλῆ,
τοῦ Δημάργου δειλονότι, πούτρεχε κι' ἔδω κι' ἔκει
κι' ἐξοσφάλλει τοῦ κάθε ψηροφροῦ τὸ κοκαί,
κι' ἄρσανε τοὺς ἀντιπάλους εἰς τὸ κρεῖ τοῦ λουτροῦ...
κύττα, μούλεγες, κι' ἐξείναν τὴν γυναῖκα τοῦ γιατροῦ,

τὴν κυρία Σακορράου, πὸς χορεύει, βρε τολιζέ,
'στὸ καρὸ τοῦ Βασιλέα.

Κι' ἔμπροσ μὰς μ' ἄσπρα 'πέρασε κι' ἡ Στράτου κι' ἡ Ρικιά,
καὶ μὰς κπέλα μούδιζες ὡς εἶδος φιστικαί,
τὴν κόρη τοῦ Φακίωτος τοῦ Σακελλαροπούλου,
οὐχ ἦτον ὅμως μ' ἔσπρωξες νὰ δῆς τὴν Μπακοπούλου,
τὴν Ντ Κωστή, τὴν Νοταρᾶ, καὶ τὴν Ἀλμπανοπούλου.

Πόσα μεγάλα πρόσωπα 'τριγύριζαν καὶ ποίαι!...
ὅπως ἔθαμάσαμεν τὸ κέρδωμα καὶ ποίαι!...
δὲν ἔλειψε κι' ἡ Μουραρᾶ, μὰ κι' ἡ Φερὰλδ' ἡ Πιζ,
πὸς συγγενεὺς φαίνεται καὶ μὲ τὸν Πάπαν Πίον.

Κι' ἐνθὸ τὸ στήθος ἔπαλλε κι' ἐφούσκωνε κι' ἐπῆδα,
μοὺ δείχνει καὶ τὴν Τσουκαλῆ,
πὸς γόρευε πολὺ καλά,
καὶ μοῦπες πῶς τὸν ἄνδρα τῆς τὸν λένε Πελοπιδα.

Κι' ἔσημαν γυνῶτα χορευτὸν κι' ἔκανε μὴ ζῆστη
καὶ θεαμὸ' ἰδρωτὸς ἔσταξαν εὐώδους καὶ πλουσίου,
καὶ τὴν Βουραζῶου μούδιζες καὶ τὴν λευκὴ Λοπρέστη,
ποῦγει μπαμπᾶ τὸν ἄγιον τὸν Παπαναστασίου,
πρὸς τούτους καὶ τὴν Μπαλτατζῆ, ποῦγει σπατὸ μπαμπᾶ
τὸν Ἄλφα τὸν Καμπῆ,
κι' ἔγυρεσε τὸν ἄνδρα τῆς γιατὴ τὸν εἶχε γαστεί
μὲς 'στὸν χορὸ τῆ βράσι.

Τότε θάρω πῶς μούδιζες καὶ τὴν κυρία Μάνου,
ποῦγει τὸν Μάνο τὸν Κωστή
κι' εἶναι κυρὰ ξεγαριστῆ,
καὶ τὴν Παπίτσα τὴν γλυκερὰ τοῦ Παπαϊωάννου,
κι' ἐνθὸ τὸ πόδι τῆς καθεμᾶς κουτῶζαμε σά: μπουφου
μὲ τρόπο μ' ἔστρεφες νὰ δῶ καὶ τὴν κυρία Πούφου.

Λοιπὸν πὸς λῆς ἐβλεπόμε καὶ κάμπουσις τασκίστρικις,
πὸς χρόνος δὲν τῆς γέρασε,
κι' ὁ Ρῶσος Πρέσβυς 'πέρασε,
κι' ἐπάτησε δὲν ξέρω πῶς τῆς δόλιξις μὰς χιονίστρικις,
κι' ἔλεγαμε κι' οἱ δύο μὰς μὲ πόνους γαλεπούς:
αὐτὸς δὲν εἶναι δάκτυλος Ρωσσίας, ἀλλὰ πῶς.

Καὶ τρεῖς φορῆς 'κουτούλησα τὸ φέσι τοῦ Ριφάτ
κι' ἐρώναζα 'στὸν νηστικὸς: πηγαίνετε νὰ φᾶτ.
Οὐ μὴν καὶ σὺ 'κουτούλησες τὸν Ρατζιμπέρ σὺν βρωδί,
κι' εἶδα τὸν Ἄθω, Περικλῆ, σπουδαῖον καγκελάριον,
πὸς κατὰ λάθος 'πάτησε τοῦ Βασιλέα τὸ πόδι,
κι' ἄμειος ἐκίτρινε κι' ἔγινε σὺν σουβᾶριον.

Καὶ μὲς 'στὴ γάλη τοῦ χοροῦ καὶ μὲς 'στὴν ἀταξίαν
μ' ἐσκούντησες, παλληκάρωπε, νὰ δῶ τὴν Εὐταξίαν,
μὰ καὶ τῆς ἀδελφᾶδες τῆς διεκρινε τῆς Βούσου,
τὴν Δελγηζωργὴ τὸν ἄφρο καὶ τὴν κυρία Λούρου,
κι' ἐρώναζες εὐὰν εὐοὶ
σὺν εἶδες καὶ τὴν Ραγκαβῆ.

Κι' ἐνθὸ τὰ νῆα σούλεγα τοῦ δῶτοντος Ἰπουργεῖου
τὴν Τικνηγιάκι μούδιζες τὴν Πιπυγεργίον,
καὶ μούδωσες καὶ τὰ λορῶν
νὰ δῶ τὴν Τζίφου τὴν μινίον,

τὴν Γῆωτα Λάμπρου τὴν χυτή, τὴν Ἀσπασία Μάταξ,
φραντζόλα καὶ μπουγάταξ,
καθὼς καὶ τὴν συνώνυμον, τὴν Ἀθῆναν τοῦτέστι,
ποῦ δίχως τὸ Γοργόνειον τὸ τρομερὸν παρέστη.

Μὰ καὶ τὴν Στρούμπου μοῦδειξες, φωντάνι τρεῖ ζολί,
καὶ τὴν κυρίαν ἔπειτα τοῦ Σίλμαν, τὴν Λιλῆ,
ποῦ φουγομάριξε, κουτέ,
'στὰ φλέρ ντ' ἀρζάν τὰ παγετέ.

Καὶ τῆς κοπέλας τῆς χρυσαῖς τοῦ Μιλτιάδου Ράλλη,
μὰ καὶ τῆς δῆθ τοῦ Στρατηγού, τὴν μίκα καὶ τὴν ἄλλη,
τὴν Μαζαράκη τὴν κομψή, τὴν Κούζη τὴν μελένια,
καὶ τὴν Δοσίου τὴν Φιεφ τὴν τρικταφυλλένια,
ποῦ τώρα σὰν ἀφρούγαλα μὲ τάσπρα πρωτογαίνει,
κ' ἕνα λεροῦ δὲν ἔδινες γὰρ κράτος, τραγογιένι.

'Απάνω κάτω μ' ἔφερες εἰς ὅλο τὸ Παλάτι
καὶ τὰ χρυσὰ σ' ἐθάμβωναν τοῦ κάθε Στρατηλάτου,
κ' ὅλο κορίτσια μοῦδειγες, τὴν Σούτσου, τὴν Γαλάτη,
κ' ἄλλα σὰν ἀραπέσασα ποῦ λένε τοῦ γαλάτου.
Κι' ἡ Γῆωτα Ράλλη κάτ'απορροα νομίζω πὺς ἐφόρει,
τὴν ἔξευει, εἶναι νεῖσπαντρα, τοῦ Κυριακούλη κόρη,
νομίζω δὲ πὺς μίλησε καὶ μὲ τὸν Βασιλέα...
μοῦδειξες καὶ τὸν Μίληση, γνωστὸν Εἰσαγγελέα,
ποῦ λὲν πὺς ν'εῦθηκε ποτέ 'στὴ Σύρα Μεγιστάν
ἀπὸ τ' Ἀφρασιανόν.

Σὰν ὅμμα περιέτρεγες παλῆξ ἐργολαβίας,
ἔταν κ' ὁ Σκώτ, ἀκόλουθος τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας,
μὰς σ' αἴμασε ψηλόλιγνος σὰν στέκα τοῦ πιλιζάρδου
καὶ περ' ὀλίγον ἔλειψε κ' αὐτὸς μὰς κατ'ήση,
καὶ τὴν κοπέλα μοῦδειξες τοῦ Παπαλεονάρδου,
ἵπου 'στῆς χάρες ἦτανε μ' ἑλικας τῆς ἄλλικας ἔση.

Καὶ μούπες: μὲ τὰ κίτρινα γιὰ δὲς τὴν Πετροπούλου,
καὶ τὰ γαλιὰ σου τάστρεφες πρὸς τὴν Νικολοπούλου,
καὶ μούπες, δίδων πρὸς ἐμὲ τὸ βρωμερὸ σου κιάλι:
κούττα κορίτσι μὴ φορὰ μ' ἀγαλματώδη ἀλλάη.

Τί κυρίαξ 'στὸνεῖρό μου, τί κορίτσια περισσά!...
κ' ἔταν μούπες νὰ κυττάω καὶ τὴν Νίνα τὴν Κροσσά,
τότε σούπα, Περικλέτο, βάλει 'στὸ κρασί νερό,
μὰ δὲν ἔπαυες ἐν τούτοις νὰ κιαλάρη 'στὸ χορὸ
τὴν κυρίαν Μεταξά, τὴν κυρίαν Νεγρεπόντη,
κ' ὀλοένα γιὰ μικραῖς μοῦ μιλουδες, μπαγκαπόντη.

Τότε σούπα θυμωμένος, ὦ κασίγητος βλακεία:
πὺς δὲν ντρεπέσαι 'στὴ φτώχεια καὶ σ' αὐτὴ τὴν ἡλικία
νὰ γλυκοκυττῆς τῆς τσοῦπικας;
καὶ σὺ γύριες καὶ μούπες
μ' ἔκαν πόνο σεβναλή
καὶ μὲ δάκρυα πικρά:
αγέραςα, βρε Φασουλῆ,
καὶ μ' ἀρῆσουν τὰ μικρὰ.

Κι' ἐξηκολούθει καὶ ὁ χορὸς, τὸ σπρώξιμο κ' ἡ ζέστη,
ἀλλ' ὅμως ἡ Πιγκήπισσα Σοφία δὲν παρέστη,
ποῦ προστατεύει τὰ καλά,

καὶ μόνη τῆς ἀπὸ 'ψηλὰ
σὰν κάποιος Δίκης ὀφθαλμὸς τοῦς κάτω παρετῆρει,
κ' ἔκανε χάξι, Περικλιῆ, μ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι.

Καὶ σὺ τὴν Μόστρα μοῦδειξες, μὰ καὶ τὴν Καραβέλα,
καὶ μίξας κυρίαξ ἔγινε τὸ φορέμα κουρέλι,
καὶ κατὰ τὴν γὴν 'στὸ χορὸ βρήκα μὴ μακαβέλα
κ' ἐγύρευα φρι φρι νὰ βρῶ τὸν Σιλβεστρέλλη.

Καὶ τὸ ρόπαλο κρατῶ
καὶ φωνάζω κ' ἔρωτῶ:
Ποῖός τὸν εἶδε 'στους ἐν τέλει
τὸν σινιέρο Σιλβεστρέλλη;
'Ἀπ' ἔδω κ' ἔκει τὸν ἔχω
σὲ μὴ κώην τὸν παντῆω.

Καὶ τοῦ γαίειδαφ τὴ ράχη μὲ καμπόσαις ματσουκίαις,
καὶ τὸν πῆρα 'στὸ κοντό,
κ' ἔδινε κατραπακκίαις
'στὸ χρυσὸ τοῦ τρικαντό.

Ξυνοροῖδὸ μου τοῦλεγα καὶ γαβιρομανέστρα,
καλὰ σοῦ γράφανε κ' ἔδω Ρωμηοὶ μακρονάδες
πὺς θάσαι συγγενῆς στενοὶ μὲ τὴν γηρὰ Σιλβεστρα,
ποῦ παίζει ρόλο δυνατὸ μέσας 'στους Μυλωνάδες.

Τέτοιχα θαρρῶ πὺς τοῦλεγα, κ' ἔκει ποῦ τοῦ μιλουσα
τοῦ Σιλβεστρέλλη τὴν κοιλιά σιγὰ τὴν γαργαλουσα,
κ' ὁ Κόμης γαργαλούτανε καὶ δὲς του κ' ἔγελοῦσε,
καὶ πότε πότε 'στὴν κοιλιά κ' αὐτὸς μὲ γαργαλοῦσε.

Καὶ μούλεγε καὶ τοῦλεγα καὶ τοῦδινα μυτιαῖς,
καὶ κόσμος ἐτριγύρισε τὸν Κόμη τὸν πολυπέιρο...
κυττάτε μούτρα, ποῦ ζητοῦν καὶ τῆς Ἀρβαντιζαῖς,
κυττάτε μούτρα, φώναζα, ποῦ θέλουν καὶ τὴν Ἡπειρο.

Καὶ δῆθ τοῦ Δήμου Σύμβουλοι, Βλακάνης τε καὶ Σόλων,
ἐπικίξαν μέσας 'στὸν χορὸν πολὺ σπουδαῖον ρόλον.
'Ἐκλείσθησαν σὰν ἀρχιε τοῦ Κοτιγιάν ἡ ὀρθαῖς
μὲς 'στῆς καρέκλιας τῆς δεταζῆς—ὦ! τῆς ἀπελπισίας!—
κ' ἔπῆραν ὕπνον ἑλαφρὸν κ' ἀπηλλαγμένον πάσης
σατανικῆς καὶ πονηρᾶς καὶ πλάνου φαντασίας.

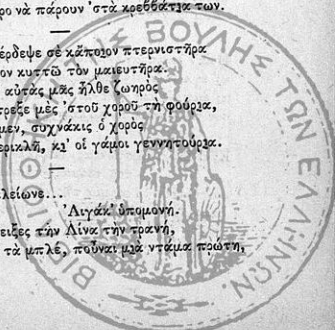
Κι' ἀφοῦ καλὰ σὲ καναπέ τὸν πῆρανε τὸν πρῶτον
ἔπειτα σηκώθηκα κατὰκοπι καὶ οἱ δῆθ τῶν
ἀπὸ τὸν ὕπνον τὸν πολὺ, κ' ἐτρίψανε τὰ μάτια των,
κ' ἔπῆγαν τὸν δεῦτερο νὰ πάρουν 'στὰ κροβάτια των.

Κι' ἄλλο φουστάνι μ' ἐπὶρεψε σὲ κάποιον περσινοστῆρα
κυττῶν τὸν Μιχαήλπουλον κυττῶν τὸν μακιντήρα.
'Ἐκ τῆς Εὐρώπης κατ' αὐτὰς μὰς ἦλεθε ἴσηρος
καὶ πρῶτος πρῶτος ἐτρέφε μὲ 'στὸ χορὸ τὴν φούρια,
γχατί, καθὼς γνωρίζομεν, συγνάκις ὁ χορὸς
φέρει καὶ γάμους, Περικλιῆ, κ' οἱ γάμοι γεννητούραξ.

Π.—'Ἐλα λοιπόν, τελειῶνε...

Φ.—

Τοῦ Κυριακούλη μοῦδειξες τὴν Νίνα τὴν τρανή,
καὶ τὴν Καλλέργη μὲ τὰ μπλε, ποῦ εἶναι μὴ ντάμα πρῶτη,

τῆς Θανοπούλου τῆς ἀβραῖς, τῆς δὲ τῆς Κουντουριώτη,
ἐκ τῶν ὁποίων ἡ Μαργὴ
μοῦπες πῶς ρόδινα φορεῖ.

Καὶ τὰ κορίτσια μοῦδειζες τὰφάρτα τοῦ Δραγοῦμι,
τὴν Ἀελοῦ τοῦ Περιοῦ, πρωτόγονοτο Λουκοῦμι,
μοῦδειζες καὶ τὴν Τερόνοβις μὲ τὸ βαθὺ τὸ μάτι,
μὰ καὶ τὴν Μήτσα Μεσσαζῆ, περίφημο κομμάτι.

Π.—Σοῦδειζα κι' ἄλλαις:

Φ.— Βέβικι, τὴν Πάλλη τὴν Ἑλένη,
μὰ καὶ τὴν ἄλλη, Περικλῆ, τὴν Ἀγγλομαθμένη,
κι' Ἐγγλέζικις μοῦδειζες πολλὰς ὡς εἶδος ζυνοστάφουλα,
καὶ τὴν Στεράνου μὲ τὰ μπλε καὶ μὲ τὰ τριαντάφουλα.

Κι' ἐκεῖ ποῦ χάσκων ἐβλεπα τῶν Ὑπουργῶν τὴν πόζα
καὶ κόσμον συνοθυόμενον καὶ πρὸ τοῦ Βασιλέως,
μοῦδειζες μὲ τὰ κίτρινα τοῦ Καρατζῆ τὴν Ρόζα,
τὴν πάγκλον ἀνεψιῶν τοῦ νῦν Εἰσαγγελέως.

Π.—Ἄλλαις:

Φ.— Τὴν Παύλου τὴν Μελά μ' ἄσπρα καὶ μενεξέδες,
τὴν Σπύρου Λάμπρου τὴν ξανθὴ καὶ κινητὴ μπαξέδες.
Κι' ἓνας μπεμπές ἐπρόβαλε, ποῦ τοῦπρεπε γλυκάνισο,
κι' ἡ Βάλβ' ἡ χειρόδουρη μὲς' ἀπὸ τὴν Ἐπτάνησο.
Κι' ἐγέλασες καὶ μοῦδειζες καὶ μὲ μικρὴ γὰζ κοινὰ,
καὶ τοῦ Ρισὰτ τοῦ Προσθευτοῦ μὲ τὰ ψιλὰ τακουῖνα,
κι' ἦλε μὲ τὸ φρεσάκι του κι' ὁ Τούρκος ὁ Τρεβῆτ,
κι' ἐφώνηζα 'στὸς νηστικούς: τί πεινᾷ ποῦ τραβᾷ.

Μοῦδειζες τοῦ Δέλτα Ράλλη τὴν Μαρίκα καὶ τὴν Ἄννα,
μὰ νομιζῶ καὶ τὴν Χόλτσουκ, τὴν Ἀυστριακὴ νταρνάνα.
Κι' ἐγὼ σοῦπα κουργασμένοι: στάσου πᾶν νὰ ζαποστάσω,
μὰ σὺ δὸς του, γχομέρη,
τὸ γουδι τὸ γουδογέρι
καὶ γὰζ τοῦ Νικολοπούλου τὴν κωμροσφούδα Τάσσω,
καὶ τῆς δὲ τοῦ Βῆτα Νάζου, ποῦ τῆς ζέρουσι αἱ χοροί,
κι' ἦτο ρόζ' τὸ φορέμα τῶν κλίτων πρὸς τὸ καναρί.

Κι' ἴδαμε 'στὸν μπάλο μέσα
τὴν κυρίαν Ἀριστάργη,
ποῦ κομμικὴ Παιγκήσσο
σὰν καὶ τούτη δὲν ὑπάρχει.

Εἶπε φτερούγις παγωνιοῦ 'στὰ μπλε τῆς ἡκουρά,
κι' ἐνομιζες, βρε Περικλῆ, πῶς τῶρα θὰ πετάξῃ...
παρέστη κι' ἡ μητέρα τῆς μ' ἄλλων πουλιῶν σφεοῶ
καὶ μ' ἀργοντιὰς δικμαντικὸ καὶ μ' ἀκριβὸ μετὰξί.

Ποίαν λαμπρὰν ἐντύπωσιν εἶξέ βλον ἀπεκόμισα,
κι' ἐγκώμια δὲν ἔπαυες νὰ πλέκεις καὶ νὰ πλέω,
κι' ἐμπόρως μὰς ἦλθε μὲ βρολὴ κι' ἡ Ρικανούη ἡ Κόμησσο
σὺν τῷ Ραούλ τῷ Κόμητι μὲ τὸ στακτι γελέχο.

Κι' ὁ Σκῶτ βασιτώντας, Περικλῆ, τὴν κάσκα του 'στὸ χέρι
ποῦ τ'ρόμκιζε τὰσκέρι,
κουρέλισσε τὸ φόρεμα τῆς ντάμας τοῦ τῆς Μάτσα,
καὶ κίτρω 'στὰ φορέματκα, ποῦ γίνηκαν στραπάτσκα.

Μοῦδειζες καὶ τὴν Ἑλένην καὶ τὰς ἄλλας Παιγκήσσοις
κι' ἄλλας τὰς φρανὸς Λουκίσσοις,
καὶ τὴν Λουκίσσαν Μαρίαν, ποῦ μ' ἀδάμασαν μαρμαρίζει
καὶ 'στὸ Τσάρου τοῦ Παλάτι καὶ 'στ' ἀγαπητὰ τῆς μέρη.

Κι' εἶδα μὰ σὰν Ἰσπανιόλα δίχως νὰ βραστῆ στυλέτο,
'ρότσο πολλοὺς κυρίως γὰζ νὰ μάθω τὸνομά τῆς,
καὶ μοῦ 'φάνηκε πῶς εἶδα καὶ τὴν Δούγκαν, Περικλέτο,
νὰ πηδᾷ μὲ κάτι γέροισ ἐποχηξ ἀρχαιοτάτης,
ποῦ γουστᾶζον νὰ κυτᾶζον τὰς κυρίας τὰς ἐξώμουσι
καὶ τὰ μάτκα τῶνε φάρκα κι' ἡ κοιλιάς τῶν περιδρόμουσι.

Κύττα, μοῦπες, καὶ τὴν Πράτ,
τοῦ Μεκᾶτη πεθερὰ τ'.

Κι' ἄλλα μοῦδειζες κορίτσια, ποῦκα σὰν τὸ κρονέρι,
κι' ἐγὼ σοῦπα τὰ γρηλιὰ σου νὰ τὰ στρέψῃς 'στὸν Σερπέρη,
ποῦ μοῦ 'φάνηκε σ' ἐκείνον τὸν ἐπίστημον σωρῶν
πῶς ἔχόρουσε μὲ χέριν τῆς κοιλίας τὸν χορῶν.

Ὡ τῆς θεὰς τῆς μεγάλῃς καὶ τῆς ὄντως ἀγαπᾶτης,
ὅταν ἓνας θυμωμένος, μὰ λαμπρὸς ὑπεκαστής,
ἐφορῶθη καὶ σ' ἐμένα καὶ μοῦ λέγει: Φασουλή,
μὰς, ἄλλόν, μετὰβυλί.

Σύρε 'στὴ Σιανὴ νὰ ρῆς
καὶ περᾶτα τὰς στροφᾶς.

Ἦπὸ κράττινι ἀμέσως... δὲν ἀκούεις: φύγε, στέικα,
κι' ἂν μοῦ λέγηκατὰ τὴν συνοθευτὴ καὶ γυναικα,
'στὴ σιγνιμὴ νὰ τὴν χωρίσῃς καὶ νὰ φύγῃς μοναχῆς
παρευθὺς καὶ ὀλοταχῆς,
ἡ σοῦ δίνω μὲ τὸ ζέρος μὲς' ἰστὸν ἀστράγαλο
κι' ἀπὸ τοῦ χοροῦ τῆ σάλα σὲ πετῶ σὰν τσάγαλο.

Ἀκόμη μ' ἔμπρος μου βρίζοσσαι: νομιζεις πῶς θὰ πειζῶ;
φέρτε τοὺς χωροφύλακας νὰ τὸν πετάξουν εἴω,
καὶ μὴ θερρῆς πῶς κάστανι καὶ σὲνα θὰ χωρίσω,
πῆρξ θυμὸ μεγάλο
κι' ἀπόψε μὲς' ἰστὸν μπάλο
οὐς ὁ Θεὸς συνέζευεν ἐγὼ θὰ τοὺς χωρίσω.

Τέτοια θαρρῶ πῶς μούλεγε, καὶ τότε φροηθεῖς
τῶστρεμὰ παρευθὺς,
καὶ τί κελῶ, ποῦ 'στὸ χορὸ τὴν Φασουλή δὲν πῆρξ,
γχατὶ μ' ἔμορουμε μὰ βροδιὰ νὰ μείνῃ ζωντογίρκα.
Κι' ὅταν ἀπέξω βρέθηκα βλέπω τὸν Θεωδωρῆ
μὲ πατερο σὰν Ἡρακλῆς τὸ Στέμιμα νὰ φρουρῆ.
Καὶ πῶς εἶδα: τοῦ 'φάνηκα, καὶ τεμανὲ τοῦ κάνω,
κι' αὐτὸς ἐντύωσι μ' ἐρωτᾷ: ζέρεσι ποῖς εἶν' ἐπάνω;
'Ὁ Ράλλης, τοῦκα σοβαρός, ἀγαπητὴ πεκποῦλη,
καὶ κάτι μηχανορραφεὶ μετὰ τοῦ Κυριακούλη.

Καὶ 'στὸ σπῆτι μου τραβοῦσκα κατὰ μόνος κι' ὀλοῖσκα
μακαρίζον τὴν Ἑλλάδα,
ὅταν ζῦνηνησκα 'στὸ στρώμα μόνος μὲ τὴν ποκαμίσκα
δίχως νὰ φορῶ βελιάδα.

Π.—Ὅρσε τὸ λοιπὸν στηλιζέρι μ' ἔμπρος καὶ πίσω μέγχοι οὐ
νέος ὄνειρος σὲ φέρει 'στὸ χορὸ τοῦ Πακρῶσσο.